

покрито още въ зародиша и нашата постъпка ще остане тайна за всѣкиго. Познаѣ само, какъ ще бѣде доставено това писмо: съ околни сръдства е доста мѣчно, а съ пощата е просто невѣзможно“.

— „Азъ пъкъ казвамъ, че това не ще бѣде самохвалство или клѣвета, защото ний не клѣветимъ никого, па и Княза, като се увѣри въ истинността на доноса, не само ще ни прости, но и ще ни благодари. Това е единственното сръдство въ ржцѣтъ ни, съ което располагаме, за да прѣдотвратимъ едно злодѣяние и ни по дългъ трѣва да се възползуваме отъ него“ . . .

— „Не, не, съвѣтвамъ те, недѣй подписва писмото — азъ нѣма да го подпишѣ; но ми кажи какъ мислишъ да се достави то въ собственитѣ ржцѣ на Негово Височество? Посръдственено е опасно да не подпадне въ лоши ржцѣ, та нито цѣльта ще бѣде постигнѣта, нито нашия животъ сигуренъ“.

— „Намислилъ съмъ два проекта, отъ които, ако едина се не удаде, ще употребимъ втория. Сега да отидемъ въ лагера и отъ тамъ, кѣдѣто ти кажѣ, вѣрвамъ, че ще ме придружишъ“.

— „Пѣж, ако е възможно“.

Въ лагера написахъ писмото въ видъ на прошение на единъ голѣмъ бѣлъ листъ, но безъ никакви други прибавки, освѣнъ горѣизложеното, като изхвърлихъ само „капитанъ“ и „поручикъ“; сгънахъ го и го вложихъ въ единъ обикновенъ, официяленъ форматъ пликѣ. Слѣдъ това отидохъ при командующий дружината, кап. Марчинъ, и го молихъ да ми позволи да отидѣ при командующий полка да искамъ нѣколко дни отпуска по домашни причини въ Самоковъ.